

[Aksel Larsen.]

navnlig da hvis hans spionagetjeneste fungerer, at dette ikke er sandt. Der er i det, det ærede medlem kalder de østeuropæiske lande, frihed og menneskerettigheder som intetsteds i den kapitalistiske verden, men der er ikke frihed for kapitalistisk udbytning, der er ikke frihed for USAs agenter, og der er heller ikke frihed for Ejler Jensens spioner (*Hans Hedtoft*: Heller ikke for Anna Kethly?). Jeg sagde udtrykkeligt, der er heller ikke frihed for Ejler Jensens spioner.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger, at Kostov i Bulgarien blev skudt, fordi han gav udtryk for en national indstilling, og at Rajk i Ungarn fik samme skæbne. Det ærede medlem ved, at dette ikke er sandt, det ærede medlem ved, at Kostov.....

Formanden: Jeg henstiller til det ærede medlem, at han ikke fortsat anvender bemærkningen: „Han ved, det ikke er sandt“.

Aksel Larsen: Det ærede medlem ved, at der findes stenografiske protokoller fra retsforhandlingerne mod Kostov og Rajk, og at det af disse utvetydigt fremgår, at de har gjort sig skyldig i landsforræderi, at de var spioner og agenter for fremmede magter. Det er derfor, de blev dømt, og ikke fordi de har givet udtryk for national indstilling.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger om Tito, at han var en folkehelt, indtil han modsatte sig total underkastelse; så blev han stemplet som forbryder af internationalt format. Må jeg have lov til at minde det ærede medlem om, at Titos egen informationstjeneste i Beograd i 1948 udgav en pjece, hvori der bl. a. findes den fulde ordlyd af et brev af 14. maj 1948 fra Sovjetunionens kommunistiske partis centralkomité til Tito. Det fremgår af dette brev, at den 5. juni 1945 fremsatte Titos regering overfor Sovjetunionens regering ønsket om, at Jugoslavien måtte blive en del af Sovjetunionen, og at det jugoslaviske kommunistiske parti måtte blive en del af Sovjetunionens kommunistiske parti. Dette afslog Sovjetregeringen, og dette afslog Sovjetunionens kommunistiske parti, idet de sagde, at man skulle hellere tage fat på noget fornuftigt arbejde i Jugoslavien. Så det er altså ikke Sovjetunionen, der har ønsket at indlemme Tito, men Tito, der på et givet tidspunkt selv anmodede om det, men man syntes altså ikke at have så stor tillid til ham og hans regime, eftersom man sagde nej.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft er vred over, at, som han siger, den russiske marskal Rokossovsky overtog ledelsen af hele forsvarsdepartementet i Polen. Det kan det ærede medlem godt være vred over. Men hvad sagde det ærede medlems partifælle, udenrigsminister Bevin, i det engelske parlament den 16. november 1949? Han sagde: jeg kan ikke modsætte mig, at den polske regering indbyder en polak til at vende tilbage til sit land for at overtage posten som øverstkommanderende over de polske tropper.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger sp. 3832, at det nordiske socialdemokratiske politik nu

„netop går ud på at undgå de fejl, som tidligere er begået i sådanne situationer, ...“

— det ærede medlem tænker her på Spanien og politikken overfor Hitler. Og det ærede medlem siger videre — det står sp. 3838 —, at

„vi afslår som land og som folk igen at spille den hypnotiserede kanins rolle overfor den internationale udvikling, ...“. Ja, men sandheden er jo den, at trods alle disse skønne ord gør Danmark med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft som foregangspolitiker det samme, blot i større omfang og med farligere konsekvenser, som Danmark gjorde i tiden indtil 1939. Hvad var ikke-indblandingspolitikken i Spanien, hvad var den henholdende politik overfor Mussolinis Italien under Abessinienkrigen, hvad var Danmarks tavshed overfor Hitlers proklamation om Tysklands genoprustning, hvad var Englands flådepagt med Hitler, hvad var det forræderi, der, også under megen dansk jubel, blev begået mod Czekoslovakiet i 1938, hvad var den dansk-tyske ikke-angrebepagt, hvad var alt det, vi under eet kan karakterisere som Chamberlainpolitikken, andet end et forsøg på at holde fred og gode forhold med den mest reaktionære og mest militaristiske magt for sammen med den at gå imod Sovjetunionen?

Ja, men det er jo det samme, man gør nu, blot, som jeg sagde før, under andre forhold, i større omfang og med mulighed for langt farligere konsekvenser. Der var een ting, der var bærende i Danmarks udenrigspolitik før krigen, og det var at holde gode miner til verdensreaktionens højsæde og være så fjendtligt og vrangvilligt indstillet overfor Sovjetunionen som muligt. Og det er jo det samme, som er det bærende i Danmarks udenrigspolitik i dag.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft sagde i sin tale — det står sp. 3839—: